

74. møde.

Onsdag den 21. marts kl. 13³⁰.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Førmanden: Jeg skal lade det første spørgsmål udgå og overgå til spørgsmål nr. 2.

Af *Teichert* til justitsministeren:

„Vil justitsministeren oplyse, hvilke betingelser der stilles for, at en person kan beskikkes til sognefoged?“

Teichert: Mit spørgsmål til den højtærede justitsminister er stillet i ønsket om at få klarlagt, hvilke kvalifikationer en person skal være i besiddelse af for at varetage hvervet som sognefoged. Det er jo et borgerligt ombud, det drejer sig om, og man skulle derfor synes, at vi alle var lige for loven også på det område; men det er, som om myndighederne adskillige steder fortolker forordningen af 1791, hvorefter udnævnelsen sker, derhen, at den pågældende skal være gårdejer for at fyldestgøre de krav, som denne forordning stiller. Der siges i denne bl. a., at man skal være af bondeæt, og at man skal være uafhængig.

Der kan komme en lang diskussion ud af et forsøg på at blive enig om, hvem der i vor moderne tidsalder er mest uafhængig: den dygtige, i alle henseender velkvalificerede håndværker eller arbejder på den ene side eller landbrugeren på den anden side. Efter min mening er vi ikke tjent med, at en forordning af så gammel dato den dag i dag skal trække skel mellem arbejder og bonde.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. Teichert har spurgt mig, hvilke betingelser der stilles for, at en person kan beskikkes til sognefoged.

Bestemmelserne herom findes i forordning af 11. november 1791 om sognefogders beskikkelse, deres embedsforretninger og belønninger, i hvis § 2 det hedder, at

„dertil bør altid vælges en af de skikkeligste, redeligste og mest kyndige mænd blandt sognets almue“.

Siden 1921 kan også kvinder beskikkes til sognefoged. Til disse regler knytter sig nogle administrative bestemmelser og principielle afgørelser, som jeg kort skal omtale.

Ved kancelliskrivelse af 29. januar 1839 om beskikkelse af en gårdmands søn til sognefoged, imod at faderens gård nyder de friheder, der er forundt sognefogderne for deres gårde, udtaltes:

„at det i almindelighed ikke kan anses ønskeligt, at individer, der ikke har nogen selvstændig stilling, ansættes i en slig funktion“.

Kravet om selvstændig stilling, der i sin tid havde til formål at begrænse kredsen af emner til sognefogedstillingen, er nu uden væsentlig betydning i så henseende. Justitsministeriet har således i flere tilfælde givet udtryk for, at der ikke principielt er noget til hinder for, at en lønmodtager beskikkes til sognefoged, og der er i praksis adskillige eksempler på, at personer, som må henføres til denne kategori, er blevet beskikket. Beskikkelsen foretages af amtmanden. Om fremgangsmåden herved foreskriver justitsministeriets cirkulære af 29. januar 1923, at der skal gives vedkommende sogneråd lejlighed til at udpege 3 personer til stillingen, således at amtmændene efter indhentet erklæring fra stedets politimester kan beskikke den af de pågældende, som anses for bedst egnet til stillingen.

Lovgivningen og de administrative bestemmelser kan altså ikke siges at udelukke nogen person, som kan anses for egnet, fra at blive beskikket til sognefoged, men overlader det til amtmanden i hvert enkelt tilfælde at finde frem til den bedst kvalificerede.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ellen Poulsen* til ministeren for handel, industri og søfart:

„Hvor meget betaler provinshavnene til isbrydningen i forhold til Københavns havn, og pålægges der skibe, som ankommer til Københavns Frihavn, nogen afgift til samme formål?“